

Тези сички тѣ бехъ дивни явленїа за
дѣтето: и го принудихъ изново да запи-
тва абба Менрада .

Слѣдъ това слънце-то се затъли задъ
другъ странъ на езерото. Я Генрихъ
обладанъ отъ страхъ извика. » ОУБЫ !
» Это небесна-та светлина. потъна на тамъ
» доло въ водата. Та тамъ ще угаснѣе,
» и сичка-та ни радость ще се загуби. » Ный
» ще можимъ да запалимъ една свещъ но
» та твърдѣ малко щени заслужи въ то-
» ва голѣмо здание. «

Абба Менрадъ го мирещи, като дума-
ше . « Не се смѣтавай, вжди спокоенъ
» защото то ный сега ще отидимъ да си ле-
» гнимъ. И кога заспиме не ни
» треба светлина. »
» Слѣдъ това предъ да се събудимъ, слъ-
» нцето пакъ ще се яви отъ противнѣтъ
» странъ тамъ мѣжду двѣтъ планины.
» Защото то се тѣй ходи въ кръгла